

كانت هناك غابة كبيرة ومظلمة وبجانب الغابة كانت هناك قرية صغيرة

Det var en gang. En stor mørk jungle i nærheten av en liten landsby i Pakistan.

في تلك القرية كانت تسكن العنزة الأم مع صغيريها, وكان إسمهما أنسا و بنسا.

Der bodde det en geitemamma med de to små geitekillingene sine. De het Ansa og Bansa.

وفي يوم من الأيام كان على العنزة الأم أن تخرج في مهمة وكانت ستغيب لمدة. فأوصت العنزة الأم صغيريها بأن لا يفتحا الباب عند غيابها لأي أحد مهما يكن, فوعداها بذلك.

En dag skulle geitemammaen ut på et ærend i byen og være borte en stund. Hun sa til de to barna sine at de måtte love å ikke åpne døren for noen andre enn henne, og det lovet de.

ظل صغار العنزة وحدهما بالبيت,

Geitemammaen gikk til byen mens Ansa og Bansa var alen igjen hjemme.

فكان الصمت والهدوء يخيم على البيت

Det var helt stille i huset og Ansa og Bansa ble litt redde.

إلى أن سمعا طرقا بالباب.
من هناك ؟ سألت العنزة بنسا

«BANK, BANK, BANK!» Det
banket på døren. «Hvem
er det?» sa Ansa og Bansa.

فأتى صوت من الخارج :أنا أمكما ,لقد عدت ,إفتحا الباب !

«Kremt. Det, det, det er meg, moren deres som har kommet hjem fra landsbyen! Slipp meg inn!»

قالت بنسا : أختي أنسا هذا الصوت
لا يشبه صوت أمي,

أنت محقة يا بنسا, إنه لا يشبهه, من

سيكون يا ترى ؟ لنفتح ونرى

فتحت صغار العنزة الباب قليلا, فرأيا

أسدا كبيرا ومخيفا

Ansa sa: «Det der høres ikke ut som mamma.» Bansa sa: “Ja, du har rett, det høres ikke ut som mamma. Men hvem kan det være da? Vi åpner døren og ser.” De åpnet døren på gløtt og der så de: En stor farlig løve som begynte å presse seg inn gjennom døra.

بدأ الأسد بدفع نفسه نحو الداخل. حاولت صغار العنزة إيقاف الأسد ومنعه بقرونها الصغيرة من دخول البيت. لكن الأسد كان قويا فهجم عليهما فاتحا فمه الكبير وكشف عن أسنانه الحادة فابتلع بانسا أولا ثم ابتلع أنسا بعدها.

Løven klarte å komme seg gjennom og helt inn i huset. Den åpnet opp den store kjeften sin og slukte både Ansa og Bansa

إستقرت صغار العنزة في بطن الأسد حيث
كان الظلام والصمت, حاولا طلب النجاة ولكن
دون جدوى و لم تكن العنزة الأم لتسمع
صراخهما لأنها كانت بعيدة جدا.
غادر الأسد متجها إلى الغابة وبطنه ممتلئة

I magen til løven var det skummelt og helt bekmørkt. «Mamma, vi er i magen til løven, kom og hjelp oss! Mamma, vær så snill», ropte de. Men uansett hvor mye de ropte, så kunne ikke geitemammaen høre dem. Hun var langt, langt borte. Og løven vraltet tilbake til jungelen med den svære og tunge magen sin på slep.

وفي المساء عادت العنزة الأم ألى بيتها, نطحت الباب ودخلت. كان هناك صمت غريب ومخيف, لا أحد بالبيت.

نادت صغيريها : أنسا ! بانسا ! أين أنتما ؟

تساءلت العنزة عما قد حدث و شعرت بالخوف فركضت خارجا للبحث عنهما. ظلت العنزة الأم تركض طويلا باتجاه القرية و لم تتمكن من التوقف عن الركض إلى أن أحست بالحرارة تلفح وجهها, كانت تلك الحرارة منبعثة من موقد النار عند الحداد.

Om kvelden kom geitemammaen tilbake. Hun så seg rundt i det tomme huset sitt. Det var så stille der. Hun ropte på barna sine. Ingen svarte. Hun tenkte «Hva kan ha hendt?». Geitemammaen ble redd og hun bestemte seg for å gå inn til landsbyen. Hun gikk og gikk og gikk, og hun stanset ikke før hun kjente varmen fra ilden til smeden.

طلبت العنزة من الحداد أن يصنع لها قرونا
حديدية حادة مقابل أن تعطيه من حليبها.
وافق الحداد فصنع لها قرونا حديدية
وضعتها فوق قرونها الأصلية

Smeden sto og slo på glødende jern
med den store slegge si.
Geitemammaen spurte ham: «Smed,
smed, hvis du får melk av meg, kan
du da lage to spisse horn av jern til
meg?» Det gikk smeden med på, og
snart hadde hun to spisse horn av
jern som hun satte oppå sine egne
horn.

ثم خرجت إلى الغابة تبحث عن صغيرها.

Geitemammaen gikk inn i jungelen med de nye spisse hornene sine. Hun gikk og hun gikk og hun gikk.

مشت العنزة طويلا ألى أن قابلت ذئبا

كبيرا ومخيفا

فسألته عن أنسا وبانسا.

فأجاب الذئب : أنا لم أكل بانسا و لم أكل

أنسا لذلك فلن أتعارك معك.

Helt til hun så: En stor og farlig ulv!

Geitemammaen spurte ulven: «Har du min Ansa spist, og har du min Bansa spist? Om så, la oss slåss!» Ulven

svarte: «Å nei, jeg har ikke din Ansa spist, og jeg har ikke din Bansa spist, så vi skal nok ikke slåss.» «Nei vel,» sa

mammaen og gikk videre. Og hun gikk

og hun gikk og hun gikk.

حسنا قالت العنزة وتابعت سيرها طويلا, إلى
أن رأت دبا كبيرا ومخيفا
فسألته عن أنسا وبانسا.
فأجاب الدب : أنا لم أكل بانسا و لم أكل أنسا
لذلك فلن أتعارك معك.

Helt til hun så: En stor farlig bjørn!
Geitemammaen spurte bjørnen: «Har du
min Ansa spist, og har du min Bansa
spist? Om så, la oss slåss!» Og bjørnen
svarte: «Å nei, jeg har ikke din Ansa spist,
og jeg har ikke din Bansa spist, så vi skal
nok ikke slåss.» «Nei vel,» sa mammaen
og gikk videre. Og hun gikk og hun gikk
og hun gikk.

تابعت العنزة طريقها إلى أن رأت أسدا كبيرا و مخيفا ذو بطن كبير وممتلئ

فسألته عن أنسا و بانسا

Helt til hun så: En stor farlig løve! Med en kjempestor mage! Geitemammaen spurte løven: «Har du min Ansa spist, og har du min Bansa spist? Om så, la oss slåss!»

نعم أنا من أكل صغيريك, أنسا
وبانسا. هيا لنتعارك

Løven svarte: «Grrrr... Ja, jeg har
nok din Ansa spist, og jeg har
nok din Bansa spist, så kom igjen,
la oss slåss!»

نطحت العنزة الأسد فثبتت قرونها جيدا في بطنه ثم فتحته

Løven og geitemammaen føk på hverandre. Geitemammaen stanget de to jernhornene sine inn i magen på løven så magen ble flerret opp.

و أخرجت منه أنسا وبنسا
كاملين سليمين, وفي حال جيد.

Ut av magen kom Ansa og
Bansa, og de var helt friske.

. إحتضنت العنزة الأم صغيريها وأخذتهما إلى البيت

Geitemammaen omfavnet dem begge to, og tok dem med seg hjem.

فطلبت منهما بأن يعداها وعدا حقيقيا بأن لا يفتحا الباب لأي أحد غريب ما عدا هي.

Geitemammaen ba Ansa og Bansa love at de aldri, aldri mer skulle åpne døren for noen andre henne.

Snipp snapp snute, så er eventyret ute.

Animatør: Mats Grorud

Se flere fortellinger på morsmal.no